

les poques pessetes necessaries per a reparar, o millor dit, canviar una viga podrida que menaça enfonsar el sostre. Les denúncies que se han fet, d'aquest perill, per lo vist no han donat altre resultat que una modesta inspecció del nostre arquitecte, el qual va receptor un tauló mig esberlat per a aguantar la viga; remei que creiem insuficient per a aturar una possible esllavçada.

Devia estar de broma, el nostre facultatiu municipal! Però podria resultar una broma bon xic pesada; puix si la viga cedeix i n'esdevenen desgracies personals, la responsabilitat moral del nostre ajuntament ningú l'atura.

Són tants els abusos comesos per dit funcionari, que enguany deuria acabar el càrrec; convidant-lo, si no, a presentar la dimissió!

© ©

El "bordillo" de les aceres

Vet-aquí una altra denuncia que'ns presenta un correligionari, de la qual devem parlar-ne, perquè això no serveixi de precedent, quan el nostre ajuntament necessiti proveir-se de certs materials.

Ens podria dir, el concejal senyor Estrada, quin fou'l company séu que va actuar de *punxa* perquè s'incorrés en l'injusticia de comprar el *bordillo* a Girona, sense abans consultar preus i classes amb els petits industrials de la nostra vila? Un d'aquests, sabem que s'interessà per a servir-lo, no essent escoltat, i això que fou dels primers en pagar el *repartol*...

RÀPIDA

UNA MEDALLA

CARA. — *Fa pocs dies que'l gran revolucionari Alexandre Lerroux, convidava a dinar, en un dels més luxosos hotels de Madrid, a tota la colla de diputats republicans espanyols, sens dubte per a conjuminar un nou pastitxo republicà, en defecte de la mansuetut en que, tant ell com els altres — salvant honroses excepcions, — han demostrat per a la consecució del verda ter dinar de Nadat, per a que'l poble tastés el tantes vega des promès pavo republicano.*

CREU. — *En la mateixa diada, queia extenuat, damunt les lloses del mateix Madrid un obrer, víctima a ben segur de l'encriment de les subsistencies. Si la darrera ganyota d'aquest infortunat havés aparegut com un espect e als postres o al xampany dels prohoms republicans... ¡quina digestió més difícil!*

Coses de l'Orfeo

Temps enrera, fou sospès de soci corista de l'«Orfeo Granollerí», el nostre volgut company de redacció, en Francesc Salvadó

El Comitè de la secció corala de «L'Unió Liberal» decretà aquest a modo de càstic, bastant se en que'l sospès soci havia mancat a una serie d'articles del reglament interior de l'entitat, perfectament descomeguts de tots els socis.

En Salvadó, després d'haver purgat la pena que, sens ésser escoltat i sense donar-li la més mínima explicació li signé imposada, va donar-se

se de baixa de l'agrupació, coincidint la seva baixa amb la celebració d'una memorable reunió general.

Are, s'ha repetit el procediment posat en practica per a castigar, sense previa justificació del motiu, a en Salvadó; are acaba d'aplicar-se a un altre soci i també company nostre, l'Amadeu Barbany.

A aquest, se'l sospè per tres mesos, segons un comunicat que va rebre del Comitè de l'«Orfeo». Se li diu, per l'estil que a en Salvadó, que per haver filtat a diferents articles del reglament, ha quedat acordada la seva suspensió.

I com a en Salvadó, ahir; avui a en Barbany no se li dóna'l dret de defensa, indiscutible en totes les societats, per poc liberals que siguin.

En Barbany, considerant arbitraria aquesta manera de procedir i confiant en la raó, que l'empara per a la defensa, va enviar un comunicat, demanant que, per a fer prevalèixer el què és de justicia; se'l deixés parlar en la última reunió general, celebrada el dia 17.

Amb motiu d'aquesta demanda, el senyor Torras, president de l'«Orfeo», va prometre a tots els que assistiren a la junta general que, tot lo més tard, dintre dels vuit dies successius a aquella data, se cridaria una nova reunió per a parlar exclusivament d'aital assumpte.

Han passat ja quinze dies, i la reunió promesa no ha tingut efecte.

¿Serà que'l senyor Torras menyspreuant els seus drets de president, haurà deixat que quedés la seva paraula per dessota de la voluntat d'altres?

Sigui pel què sigui, nosaltres, que volem que'ls drets de tots prevaleixin, no comportarem que's vulgui solucionar l'assumpte a la callada i deixar passar el temps.

Si és que és aquest el propòsit dels que la menen, ja'ls fem avinent d.s d'are, que, no agradant-nos els *pastitxos* farem que's destaquin en aquestes columnes totes les anomalies hagudes, relacionades o no amb el càstic injust que's preté imposar al nostre digne company.

1916-1917

Podem ja donar per finit el primer any del quart lustre del nostre segle.

La xifra, símbol d'ell, ja no tindrà'l lloc de consuetut en la nostra correspondència i adhuc la considerarem caiguda de l'escambell, en l'ordre de la vida.

Tots els que hi confiaren per a aconseguir la realitat de llurs il·lusions, s'haurán decepcionat, car ja's convencerán que, convertit el 1916 en un any insolvent, no li restará influencia en les altes esferes.

Esdevindrà el 1917; se'ns presentarà esperançador, com tots; el saludarem amb una gran festassa i molts dels que's passen la vida amb les mans a la butxaca, s'encreuerán targetes anhelant-se mutuament un nou any de prosperitats.

Els que confien a l'etzar el séu pervindre, tornarán, amb la seva fé cega, a venerar l'any nou, i confiant en que aquest ja ho arreglarà tot, continuarán prenent la xocolata en el llit. Tot-hom dirà «any nou, vida nova»; l'un repenirà de l'altre aquest adagi, però gairebé ningú'l posarà en practica.

Passarem el 1917, esdevindrà el 1918 i sempre serem igual; pot-ser no farem com els esborbats, però no atrevirem a fer lo de les tor-

tugues. ¡Això sí! Haurem viscut *alegres y confiad*os, que ja és alguna cosa.

Pot-ser algú creurà que, tenint en compte les nostres aspiracions, que són les de fer quelcom que renovi lo existent, hi falta en aquest escrit una fuetada combatent els procediments xorcs, unes paraules vibrants que alentin al jovent i que'l despertin del séu ensopiment.

Ho guardarem per un altre dia; que avui la gent fa *barrila* i té masses aspiracions.

TOM-GAR

SECCIÓ OBRERA

REMITIT

Sr. Director de RENOVACIÓ

Molt senyor meu: Adjunt li envió quatre ratlles, que agrairé se serveixi publicar en el periòdic de sa direcció.

Donant li per endavant les gracies, queda de V. affm. atent s s.

SANTIAGO BILBAO

Encare que és molta la meva modestia per a contendir amb gent de lletres (que per això vaig pregar-li no publicés el meu nom en l'interviu que en les planes del séu periòdic se va publicar), no puc per menys que agafar la ploma i, tal com sàpiga, refutar l'equivocada interpretació que donà a l'interviu, el dijous passat, el periòdic d'aquesta localitat, «El Demócrata», orgue oficial dels que la menen, avui, a Granollers.

En primer lloc, senta «El Demócrata» la falsa afirmació de que jo vaig obrar de mala fé, fent entreveure que va ésser l'autoritat local, o sigui l'arcalde accidental, don Joan Montañà, el que va posar destorbs per a que's celebrés el miting pro subsistencies en el local de «La Violeta Catalana».

Dispensim, el senyor Montañà, si és ell l'inspirador del solt de «El Demócrata».

O jo no sé el què'm dic o és el propi senyor Montañà el que no sab de llegir; puix ni vaig anomenar a dit senyor ni per a res me vaig referir a l'autoritat local, directa ni indirectament. Precisament en les paraules transcrites per «El Demócrata», me dolia de la poca energia que varen demostrar els obrers granollerins al no celebrar el miting, a pesar de saber, com el senyor Montañà, que ni ell podia garantir la llibertat dels oradors que per casualitat varen poder arribar aquell dia a Granollers.

I, per a acabar, si és que «El Demócrata» vol referir se a la meva manifestació de que dit periòdic perjudica, més que afavoreix a la classe obrera de Granollers no tinc cap inconvenient en fer públics els motius que tinc per a creure ho d'aquesta manera, si és que tant s'hi empenyen; però, amb la condició de que els treballs vinguin firmats per persona responsable.

Dispensi, senyor director, la molestia que li he ocasionat, embrutant aquestes planes, en defensa propia i dels ideals renovadors.

SANTIAGO BILBAO

Obrer picapedrer

NOVES

BON ANY 1917. — A tots els nostres llegidors, amics i companys de causa, «RENOVACIÓ»'ls desitja prosperitats en l'any que anem a entrar.

AFIRMACIÓ REPUBLICANA. — Per una